

תת"ע 200/06/13 - מדינת ישראל נגד אחמד עסילי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 200-06-13 מדינת ישראל נ' עסילי
בפני כב' השופטת מרים קסלסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד עסילי

הנאשם

ע"י עו"ד מאג'ד אבו לבדה

הכרעת דין

הנאשם זכאי באשר על פי הראיות שבפני עולה כי מי שנהג ברכבו הוא עותמאן חריז ולא הנאשם.

מבוא

1. הנאשם מואשם בכך שביום 10/09/12 בשעה 04:00 בערך, נהג ברכב משא אחוד (רכב מסחרי) שמספרו 67-243-19 בכניסה לעיר לכיוון גבעת שאול בירושלים, עקף רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד **לתקנה 47(ה)5 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961**.
2. האישום נסמך על תלונת של אזרח, מר אייל ביטון (להלן: "המתלונן") שכלפיו בוצעה עבירת העקיפה.
3. הנאשם כבעל הרכב זומן למשטרה על סמך התלונה, הוא הביא עמו את עותמאן חריז - עובד שלו, אשר הודה וחתם על מסמך לפיו הוא היה הנהג באותו היום (נ/1 מיום 2/2/12), לפיכך הגישה המאשימה את האישום כנגד עותמאן.
4. בישיבת ההקראה הראשונה כפר עותמאן במיוחס לו וטען כי לא נהג ולא יודע מי נהג. היות שהוא לא בעל הרכב והיות שהאזרח לא יכול היה לזהות את הנהג, מעבר לכך שמדובר בבחור צעיר (שניהם צעירים), ביקשה ביום 3/6/13 להסב האישום על שם בעל הרכב - הנאשם ולהאשימו בעבירה הנטענת מכוח החזקה המנויה **בסעיף 27' לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961**.
5. הנאשם כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי אכן הרכב נשוא כתב האישום הינו בבעלותו ורשום על שמו, אולם הוא מחזיק כמה רכבים, יש לו עסק של משלוחים לסופרמרקטים בגבעת שאול, הוא עצמו סטודנט ולא נוהג ברכבים, כי אם עובדים שלו. ברכב המדובר נהגו עותמאן או שאקר. עותמאן ושאקר בעדויותיהם אישרו כי אחד משניהם נהג ברכב אולם כל אחד מהם כפר בנהיגתו ביום הנטען.

6. השאלות במחלוקת הן שתיים: האם נעברה עבירה ומי מבין השנים נהג.

דין והכרעה

7. מטעם המאשימה העיד המתלונן בלבד, על אף שמסר למשטרה טלפון של אזרח נוסף שהיה עד לאירוע, אותו אזרח לא נחקר ולא הגיע להעיד. מטעם הנאשם העיד הנאשם ושני הנהגים עותמאן ושאקר. כמו כן הוגש מסמך חתום על ידי עותמאן, אשר נרשם על ידי שוטרת שגבתה ממנו תגובה לתלונת האזרח ובו הודה בנהיגה אך כפר בעבירה (נ/1), כפי שיפורט בהמשך.

8. **לענין ביצוע עבירה של עקיפה בקו לבן**, אני נוטה להאמין למתלונן - אייל ביטון אשר תיאר את הנסיבות באופן ברור ובוטח. אמנם מדובר בעדות יחידה ולא של שוטר אלא של מי שהעבירה בוצעה כלפיו ועל כן מעורב רגשית במקרה, אולם בהעדר גרסה נגדית, שהרי אף אחד משני הנהגים לא הודה שהוא זה שנהג ולכן לא יכול היה להתייחס לאירוע עצמו, יחד עם זאת שניהם קשרו את הימצאות הרכב בשעות אלו באזור זה כחלק מעבודתם במשלוחים מטעם סופרמרקט "יש" בגבעת שאול (ראה עדות עותמאן עמ' 8 ש' 11) ולכן אני סבורה כי המאשימה הוכיחה שהנהג בטרנזיט עבר עבירה של עקיפה תוך חציית קו לבן.

מי נהג ברכב?

הדין הנוהג

9. הואיל ואין מחלוקת כי הרכב בו נעבירה העבירה הוא בבעלות הנאשם, הרי שחלה עליו האחריות מכוח חזקת הבעלות **שבסעיף 27 ב לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961**. לאמור, הנטל הוא על הנאשם להוכיח מי נהג ברכבו בעת ביצוע העבירה (ראו ת"ד (י-ם) 2007/09 **לשכת תביעות ירושלים נ' צמח**, מיום 09.06.10, וראו עוד ת"ד (י-ם) 5213-03-13 **מדינת ישראל נ' בן אוחיון**, מיום 23.04.14).

10. מידת ההוכחה הנדרשת מהנאשם הינה בהתאם **למאזן ההסתברויות במשפט האזרחי** (ראו י' קדמי "על הראיות", חלק רביעי, הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת- תש"ע-2009, עמ' 1672-1674).

ניתוח העדויות

11. כאמור, המתלונן לא יכול היה לזהות את הנהג, גם לא מתוך השניים שהיו באולם ולכן עדותו אינה מסייעת בענין זה, לבד מהעובדה שציין כי בטרנזיט היו שניים.

12. הנאשם סטודנט, עדותו היתה אמינה עלי והאמנתי לו כי לא נהג בטנדר וכי אינו עובד במשלוחים, כי אם מעסיק עובדים אחרים. ברשותו 6-7 מכוניות. "אני הבאתי, יש לי שני נהגים, לכן הבאתי את שניהם כדי שהוא (המתלונן-מ.ק.) ידע מי נהג באותו רכב. אני יכול להוכיח שאני לא הייתי...אני הבאתי את עותמאן למשטרה בבנין כלל והוא אמר שהוא נהג...שאקר ועותמאן לא עובדים יחד אך על הרכב הזה שניהם עבדו בתקופה הזו, אחד מהם, לפעמים הם מביאים מישהו לעזור להם ילדים או משהו, אני נותן רכב לנהג עם רשיון, אני לא יכול לשים שני נהגים, זה עולה לי...השעה והכיוון מתאימים לשעת המשלוח, אני עובד עם

הסופרים שנמצאים בגבעת שאול (פרו' עמ' 5 ש' 15-29), עוד הצהיר כי למד הלקח ומאז הוא מקפיד לנהל רישום מדויק ומחתיים הנהג על תצהיר בפני עו"ד.

13. תמיכה לכך שהנאשם לא נהג בטרנזיט באופן כללי ובמיוחד לא ביום המדובר ניתן למצוא בעדויותיהם של שני הנהגים הפוטנציאליים: שאקר שאמר כי הנאשם לא נהג אף פעם באוטו הזה (עמ' 6 ש' 25) ועותמאן שאישר: **"הנאשם עצמו אף פעם לא נהג ברכב זה"** (פרו' עמ' 9 ש' 8).

14. **מבין השניים - שאקר או עותמאן, אני קובעת כי עדותו של שאקר עביד היתה מהימנה עלי.** מעבר להתרשמות בלתי אמצעית, לחובתו של עותמאן מסמך חתום על ידו לפיו הודה בנהיגתו ברכב במועד האירוע. ניסיונו לטעון כי לא הבין על מה חתם או כי חשב שהגיע למשטרה לגבי תאונת דרכים שעבר קודם לכן, נכשל, הוא סתר עצמו פעמים רבות והיות שנלווה למשטרה עם הנאשם (עמ' 8 ש' 21) שאף תרגם לו, אין לי ספק שידע היטב מדוע הוא מגיע למשטרה, כפי שהנאשם עצמו ידע למה זומן. אמנם עותמאן הכחיש במשטרה את ביצוע העבירה וטען כי התושבים באזור מתנכלים להם וזורקים עליהם אבנים, אך כאמור, לגבי עצם נהיגתו, חתם על מסמך בו נרשם: **"תגובתי לתלונה שהוגשה נגדי !"**

אני הנהג ברכב....."

15. כתב היד הוא של השוטרת, לא נטען כי לא רשמה במדויק את מה שאמר, נהפוך הוא, עותמאן אישר שאמר כי יש בעיות וזורקים אבנים. לבסוף לאחר חקירה נמרצת ע"י המאשימה נשאל:

"ש. אז הבנת וחתמת שהיית הנהג באותו הזמן.

ת. נכון.

ש. אתה מאשר שאתה ושאקר עבדתם כל הזמן באירוע הזה עם הרכב.

ת. כן" (פרו' עמ' 10 ש' 2-5)

16. למעשה ניתן לסיים הכרעת הדין בנקודה זו, באשר הוכח כי החזקה ברכב היתה משותפת לעותמאן ושאקר בלבד ולכן עמד הנאשם בנטל שמוטל עליו על פי סעיף 27ב' לפקודת התעבורה. במצב דברים זה יכולה היתה המאשימה להגיש אישום נגד שני מחזיקי הרכב ועל כל אחד מהם היה נופל הנטל להוכיח שהאחר הוא זה שנהג, שהרי בסעיף 27 ב' (ב) נרשם כדלקמן: **"הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק"** לא מצאתי בלשון הסעיף שהמחזיק לא יכול להיות יותר מאחד. ניקח לדוגמה רכב פרטי הרשום על שם בעל ואשה, או חברת השכרה שמשכירה לשני נהגים המופיעים בחוזה השכרה, האם חוסר יכולתה להוכיח מי מבין השניים נהג יחייב אותה באחריות לעבירה שבוצעה?? האם סעיף 27 ב' מחייב את בעל הרכב או המחזיק להצביע על נהג ספציפי, האם הצבעה על שני נהגים אשר מודים בחזקה משותפת אינה מספיקה מבחינת הבעלים הרשום? זו שאלה משפטית שאיני חייבת להתעמק בה במקרה הנוכחי משום שעל פי העדויות בפני, לרבות מסמך בכתב חתום על ידי עותמאן חריזי, אני מגיעה למסקנה כי **הנאשם עמד בנטל הראיה המוטל עליו והטה הכף לטובת הקביעה כי עותמאן חריזי ולא שאקר הוא זה שנהג ברכב** והיות שהאמנתי לאזרח, הרי שעותמאן ביצע העבירה.

אשר על כן אני מזכה את הנאשם.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ד, 30 אפריל 2014, בהעדר הצדדים